

Vagy nem talán

Jön a Túlérzékeny, kezébe veszi a kezemet. Megszorítom. Dúdol. Még sose dúdolt nekem. Ringat a zenéje. Végre anyám lett. Mindig ezt akartam. Kicsit későn, de mégis meg tudta tenni. Örülök. Göcögök neki. Ez meg örömeire szolgál. Szavakat mond, olyanokat, amiknek felidézése elvben boldogságot kellene, hogy okozzon nekem. Érzem, hogy örömet akar okozni, ezért megszorítom a kezét minden boldogságos szóra. Tesztel. Mond nem boldogságosokat is, de észlelem, olyankor nem szorítom meg. Szép a hajam, mondja. Nem szorítok. Tudom, hogy idegesíti, ha szépnek gondolom magam. Pedig elég szépen lefogytam. Fiatalkori alakomat újra felvettem. A hajam ősz, de milyen lenne. Őszen akarok átlépni.

A Túlérzékenyen a legutóbbi alászállásomkor érzékelttem, megrémíti az átlépési szándékom. Az egész szoba megtelt a szorongásával. Gigantikus szorongásai tudnak lenni. Mosolyán átsüt a félelem. Most viszont már azt hiszem, remélem, felkészült. Legalábbis nyugodt, nyugodtan lehetek a kisbabája. Ebbéli szándékomat korábban többször bejelentettem. Különféle formákban. Ijedtsége határtalan volt. Legalább úgy megrémült, mint én, mikor megszületett. Mihez kezdek vele? Miért, mi célból lett a társam, mikor nem őt akartam társnak? Nem tagadom, volt bennem gyűlölet iránta, amiképp szeretet is, csak gyengén beszéltem a szeretet nyelvét, őhózzá pedig a fordítások nem elégszer értek el.

Most már talán megnyugszik, hiszen nem bántom a létezéséért többet. Kettősünk nem masíroz le-fel többé a szekírozások zsákutcájában. Sokszor utáltam, hogy van, hogy hasonlít hozzám. És még többször, mert őhózzá hasonlít. Hülyén jött ki ez az egész. Az arcára vagyunk írva, festve, karcolva mindketten. Ki szeretne nap mint nap belenézni az arcba, ami a botlásaira emlékezteti? Ki szeretne minden pillanatban szembenézni a kudarcaival? Tárgyakat vesz elő, amikre reagálnom kellene. Nehéz.

De most én is adni akarok neki. Mandarin, csokoládé, virág. Mandarinnal kezdi. Istenem, ebből most valamit meg kell ennem, hogy örömére legyen. Azt hittem, megtehetem, hogy többet nem eszem már. Előveszem a gyerekoromban jól begyakorolt technikám. Kipréselem a levét, lenyelem, a többit gyűjtöm a számban. Órákig gyűjtöm. Látja persze, de látja az igyekezetet is. Gesztusokat nyújtunk át egymásnak. Ő pluszban egy papírzsebkendőt is. Hogy köpjem bele. Bátran. Felszabadulok. A csokoládét csak megmutatja. A virággal végigsimít rajtam. Jól esik.

Másnap is eljön, mostanában mindennap eljön. Úgy tűnik, jó anya. Kár, hogy nem jöhet velem. De ilyenre nem szabad gondolnom, mert akkor rossz anya vagyok. Nem szabad önzőnek lennem. Illetve most már szabad, hiszen letettem az anyaság csunyuska terhét. Ő meg felvette, jól csinálja, de könnyű neki, hiszen nem örökre, csak egy kis időre lett anyám. Nem kell megvívnia nap mint nap. Nem tudom már, mivel kellett megvívnom, de a folytonos páston levésre még most is emlékszem. Ma nem dúdol, ma mesél. Egy kislányról és egy kisiúrról. Az odaadásról, a feloldódásról és a feloldozásról. Nem tudom, milyen lesz a vége, de elringat ez is. Fogom közben a kezét. Szorítom. Örül a szorításnak, mert ahogy az újra élénkké váló szemem, ez is azzal áztatja, hogy másnap is eljöhet, s újabb ajándékgesztusokat cserélhetünk. Talán ilyen ősboldogságban kellett volna élnünk is. Vagy nem talán.

© Döbrentey Dániel, Róma